

dog lod man Ballonen gaa op Kl. 2 om Eftermiddagen.

Allerede dette, at man lod Ballonen gaa op under saadanne Vejrforhold og derved satte to Menneskeliv i Vove, forekommer mig i høj Grad beklageligt. Men værre bliver det, naar man af Forhørene ser, at Løjtnant Ludvigsen omtrent et Kvarter efter, at Opstigning var paabegyndt, i Telefonen fra Ballonen sagde, at han vilde ned, for der kom nogle stærke Byger, og at Chefen for Ballonparken 7—8 Minutter derefter lod ham modtage det Svar, at han syntes, Løjtnanten skulde blive deroppe et lille Kvarter endnu. Inden det lille Kvarter var forløbet, var Ulykken sket, skønt Løjtnant Ludvigsen saa at sige straks efter, at han havde modtaget Beskeden om at blive deroppe et lille Kvarter endnu, gav Signal til Nedhaling af Ballonen. Man forsøgte at hale Ballonen ned, men Snøren, som trak Spillet, svigtede. Derefter forsøgte man at hale Ballonen ned med Haandkraft uden noget Resultat, og straks efter rev Ballonen sig løs, idet en Kabelbøjle, til hvilken Spilkabelen var fastgjort ved en Kous, var sprunget. Ballonen blev af den stærke Storm ført ud over Søen, og her blev den tomme Gondol bjærget af et af Marinens Fartøjer, medens Ballonhylsteret gik til Bunds i Sundet. De to Mennesker, Løjtnanten og Korporalen, var og blev borte. Der er efter min Mening her begaaet adskillige Fejl, som tilsammen har haft Ulykken, Tabet af de to Menneskeliv, til Følge. Man burde ikke have ladet Ballonen gaa op i det stormfulde Vejr, og man burde ikke have forlangt, at Ballonen skulde blive deroppe et lille Kvarter endnu, naar Ballonføreren telefonerede, at han vilde ned, for der kom nogle stærke Byger. Finder man Vejret passende til Opstigning af Ballonen, maa man ogsaa være sikker paa at have et Motorspil, der kan tage Ballonen ned igen, ellers er det ikke forsvarligt at lade den gaa op, og det er en Fejl, at Kabelbøjlen ikke kunde holde til det Træk, den var udsat for. Der er fra sagkyndig Side givet en Forklaring med Hensyn til denne Kabelbøjles Brud, som baade er til at le og græde over. Det hedder: „Om *Bruddet af Kabelbøjlen* udtalte Ritmesteren“ — det er den paagældende sagkyndige, jeg skal ingen Navne nævne — „at de enkelte Deles Styrkeforhold er afpassede saaledes, at Lænkeballonens Overgang til Friballon ikke maa kompromitteres i Tilfælde af Brud. Det maatte derfor kræves, at Bøjlen eller Kablet var de Dele, der først

gik itu ved Overbelastning, og det stedfundne Brud maatte derfor siges at være i Overensstemmelse med Ballonens Konstruktion“. Gud skal vide, om det ogsaa var i Overensstemmelse med denne smukke Forklaring paa Ballonens Konstruktion, at de to unge Mennesker satte Livet til ved denne Lejlighed, at Ballonhylsteret gik til Bunds ude i Sundet, og at det kun lykkedes at bjærge den tomme Gondol.

Saa er der altsaa Spørgsmaal om Ansvar. Det lægger man helt over paa Ballonføreren, den forulykkede Løjtnant, idet man siger: Han gik frivilligt op, der var ingen Befaling hverken fra Vestfrontkommandøren eller fra Chefen for Ballonparken, men blot en Henstilling. Ja, jeg ved ikke rigtigt, hvor tydelig Forskel der er paa en Henstilling fra Vestfrontkommandøren til Chefen for Ballonparken, hvorfra den gaar videre til Ballonføreren, og en Befaling. Men er der den Dag ikke givet nogen Befaling til Løjtnanten fra hans overordnede, er det en Forsømmelse, at der ikke blev givet nogen Befaling om, at man den Dag, da Meteorologisk Institut havde hejst Stormvarselssignal allerede om Formiddagen, ikke maatte sætte Menneskeliv paa Spil ved at ordne Ballonøvelser om Eftermiddagen. Jeg tror, vi maa have Ret til at kræve, at Hærens Materiel er i en saadan Orden og bruges paa en saadan Maade, at vi har Sikkerhed for, at en Ulykke som denne ikke hænder igen. Det er ikke altid nok som her at lægge Ansvar paa den, der sætter Livet til. Det forekommer mig, at vi her maa have et andet Sted at lægge Ansvar. Kommandoforholdene i Hæren er ellers af den Art, at man i Almindelighed nok kan finde dem, der har Ansvar. Her har man kun været i Stand dertil for saa vidt, som man har lagt Ansvar paa Løjtnanten, der satte Livet til. Jeg indrømmer, det var det Sted, hvor man havde lettest ved at lægge det.

Saa meget vilde jeg sige om den Ting. Ændringsforslaget gaar ud paa, at Enken efter Løjtnant Ludvigsen faar 540 Kr., og at Korporal Jørgensens gamle Forældre, som han i høj Grad støttede, faar 300 Kr. aarlig. Jeg anbefaler dette Ændringsforslag tillige med de øvrige, der er stillede til Krigsministeriets Budget.

Jeg skal derefter gaa over til en Omtale af Ændringsforslagene til Marineministeriets Budget. Man vil se, at de 7 første Ændringsforslag vedrører Understøttelser af den Art, vi plejer at bevilge, og som Finansudvalgets Medlemmer har været